

Sygn. akt III C 864/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2018r.

Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR(del) Andrzej Lipiński

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2018r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko R. K.

o zapłatę

1.zasądza od R. K. na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę łączną 100.270,95 (sto tysięcy dwieście siedemdziesiąt złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) złotych;

2.zasądza od R. K. na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.317,98 (jeden tysiąc trzysta siedemnaście złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

.

Sygn. akt III C 864/17

UZASADNIENIE

(...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko R. K. o zapłatę kwoty 100.270,95 złotych w tym:

-kwoty 94.155,09 złotych, tytułem kapitału, bez odsetek;

-kwoty 4 857,21 złotych, tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału;

-kwoty 1.074,49 złotych tytułem odsetek karnych;

-kwoty 184,16 złotych bez odsetek (kwota opłat i prowizji).

Nadto wniósł o zasądzenie kosztów sądowych w kwocie 1254 złotych oraz kwoty 63,98 złotych z tytułu innych poniesionych kosztów.

W uzasadnieniu wskazał, że zawarł z pozwanym umowę kredytu z dnia 6 lutego 2015r. Pozwany nie wywiązał się ciężącego na nim zobowiązania terminowego dokonywania wpłat w wysokościach ustalonych w umowie. W związku z brakiem zapłaty zaległych rat umowa została wypowiedziana, stawiając całą należność w stan wymagalności.

Pozwany nie spłacił wymaganej wierzytelności do dnia sporządzenia pozwu. Wysokość zadłużenia została stwierdzona wyciągiem z ksiąg banku./pозew k.3-5, pismo k.26/

W dniu 7 listopada 2016r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu /nakaz zapłaty k.6/

Pozwany R. K. w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu wskazał, że nie zgadza się z twierdzeniami pozwu i je kwestionuje /sprzeciw k.13/.

Postanowieniem Sądu z dnia 2 lutego 2017r. przekazano sprawę do rozpoznania, do Sądu Okręgowego w Warszawie /postanowienie k.18/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 lutego 2015r. pozwany R. K. zawarł z (...) Bank S.A. siedzibą w W. (dalej jako Bank) umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) na kwotę 101.317,12 złotych na okres 96 miesięcy.

Pozwany zobowiązał się do spłaty kredytu w równych ratach, płatnych w okresach miesięcznych do 3 dnia każdego miesiąca, w wysokości 1.591,53 złotych.

Stosownie do § 9 ust. 1 Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 1-miesięcznego okresu wypowiedzenia w razie zwłoki kredytobiorcy z zapłatą pełnych rat, wynikających z harmonogramu spłat, za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim pisemnym wezwaniu kredytobiorcy do spłaty wymaganych należności w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania. /umowa z dnia 6 lutego 2015r. k.36-39/

Pismem z dnia 18 marca 2016r. powód wezwał pozwanego pod rygorem wypowiedzenia umowy do uregulowania w terminie 14 dni roboczych od dnia doręczenia monitu zaległości w kwocie 4.818,25 złotych. Poinformował jednocześnie, że w przypadku braku spłaty całości należności i niezłożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia w wyżej podanym terminie, umowa kredytu zostanie wypowiedziana. /wezwanie do zapłaty k.40/

Z uwagi na brak spłaty Bank pismem z dnia 18 kwietnia 2016r. złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, z zachowaniem okresu wypowiedzenia określonego w umowie, liczonego od dnia doręczenia niniejszego oświadczenia. Jednocześnie Bank wskazał, że rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległości obejmującej na dzień sporządzenia niniejszego pisma następujące kwoty:

- 3.026,25 złotych tytułem należności kapitałowej,
- 3.121,25 złotych tytułem odsetek umownych,
- 49,86 złotych tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienia,
- 181 złotych tytułem kosztów i opłat za czynności Banku, zgodnie z zapisami umowy oraz Tabelą Opłat i Prowizji, na które składają się opłaty windykacyjne. /oświadczenie o wypowiedzeniu wraz z dowodem doręczenia k. 42-43/

Wysokość zadłużenia została stwierdzona wyciągiem z ksiąg Banku. /wyciąg k.35/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych w uzasadnieniu dokumentów, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron, Sąd zaś nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Pozwany wprawdzie w sprzeciwie od nakazu zapłaty zaprzeczył wszystkim twierdzeniom podniesionym przez powoda w pozwie, nie przedstawił jednak żadnego dowodu w toku całego postępowania. Tym samym brak było podstaw do odmówienia wiary dokumentom przedstawionym przez Bank.

Sąd ponadto uznał nieobecność pozwanego na rozprawie w dniu 23 stycznia 2018r. za nieusprawiedliwioną. Wprawdzie pozwany złożył kopię zaświadczenia, że od 29 listopada 2017r. jest hospitalizowany, jednakże nie przedłożył zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się w sądzie od lekarza sądowego, w szczególności, że były już do tego zobowiązany z powodu niestawiennictwa na rozprawie w dniu 23 listopada 2017r. W świetle art. 214¹ k.p.c. usprawiedliwienie niestawiennictwa z powodu choroby stron, ich przedstawicieli ustawowych, pełnomocników, świadków i innych uczestników postępowania, wymaga przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie sądu, wystawionego przez lekarza sądowego. Wobec powyższego nieobecność jednej z osób wymienionych w tym przepisie z powodu choroby, bez przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się w sądzie przez lekarza sądowego, jest nieusprawiedliwiona. Poza tym biorąc pod uwagę daty wskazywane w zaświadczeniach składanych przez pozwanego (i wyznaczanych rozpraw), brak jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej z jego strony (głośne kwestionowanie twierdzeń pozwu) jego postępowanie zdaniem Sądu miało na celu wyłącznie przewlekanie postępowania, w konsekwencji uniemożliwienie wydania wyroku, co nie zasługiwało na aprobatę Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego i twierdzeń stron bezsporny jest fakt zawarcia przez pozwanego i powoda umowy kredytu, jak i brak wywiązania się z jej spłaty przez pozwanego.

Pozwany wprawdzie w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionował dochodzone pozwem roszczenie, jednak nie wypowiedział się o konkretnych okolicznościach sprawy. Pozwany ograniczył się do stwierdzenia, że „nie zgadzam się z twierdzeniami pozwu i je kwestionuję”. Orzecznictwo jednoznacznie wskazuje, że pozwany, w celu skutecznej obrony swoich racji powinien ustosunkować się do twierdzeń strony powodowej, a także wskazać konkretne fakty i dowody, z którymi się nie zgadza. Za niewystarczające w świetle zaprzeczenia wiarygodności twierdzeń strony przeciwnej, uznać należy przytoczenie formuły o „przeczeniu wszelkim faktom powołanym przez powoda, których wyraźnie się nie przyznało” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2009 r., sygn. III CSK 341/08, LEX nr 584753).

Sąd w składzie orzekającym w pełni podziela powyższe rozważania, co w konsekwencji prowadziło do przyjęcia, że pozwany nie wypowiedział się o konkretnych okolicznościach sprawy, tj. o umowie kredytu z Bankiem, a w szczególności w przedmiocie jej zawarcia, wywiązania się z jej postanowień przez strony, czy rozwiązania.

Wskazać w tym miejscu należy, że Sąd nie prowadził postępowania dowodowego z urzędu, gdyż przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art.232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art.3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art.227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art.6 k.c.). Sformułowanie „ciężar udowodnienia” jednoznacznie wskazuje, że dotyczy przekonania Sądu o prawdziwości faktów powołanych przez stronę. Natomiast o prawdziwości faktów powinien przekonać Sąd ten, kto wywodzi z nich skutki prawne. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 listopada 2008 r. w sprawie o sygn. akt V CSK 174/08 (LEX 477605) wskazał, iż ogólnie przyjmuje się, że (o ile ustawa nie stanowi inaczej) rzeczą powoda jest wykazanie faktów, z których wywodzi prawo, a rzeczą pozwanego – faktów niweczących to prawo.

Co więcej, przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki, jest nie tyle jej prawem czy obowiązkiem procesowym, co ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne. Należy przy tym pamiętać, że Sąd rozstrzyga sprawę według właściwego prawa materialnego na podstawie koniecznych ustaleń faktycznych uzyskanych dzięki zebranych środkom dowodowym. Na te właśnie ustalenia składają

się dowody, które przedstawiają w pierwszej kolejności same strony, zgodnie z brzmieniem art.232 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 930/13, LEX 477605).

Materiał zgromadzony w toku postępowania potwierdził podnoszone przez powoda okoliczności, które były istotne dla przyjęcia wykazania istnienia i wysokości jego roszczenia. Powód przedłożył dokument potwierdzający zawarcie umowy kredytu pomiędzy pozwanym i Bankiem. Na dokumencie tym widniał podpis pozwanego, który nie zaprzeczył, iż umowę zawarł. Wobec niewywiązania się z obowiązku spłaty rat kredytu Bank wypowiedział pozwanemu tę umowę. W konsekwencji zobowiązanie dłużnika stało się wymagalne, w pozostałej nie uiszczonej poprzednio części. Wobec powyższego pozwany jako dłużnik w myśl art.354 § 1 k.c. winien wykonać ciążące na nim zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współzycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje – także w sposób odpowiadający tym zwyczajom.

Powód w niniejszej sprawie realizuje uprawnienia z udzielonego pozwanemu kredytu. Pozwany zaś nie wskazał, aby sama umowa kredytu zawierała postanowienia sprzeczne z ogólnoprzyjętymi zasadami uczciwego postępowania i rzetelności. Z treści sprzeciwu pozwanego nie wynika, iż sposób realizacji umowy przez powoda, a więc egzekwowanie należności z niej wynikających uchybia tym zasadom. Stwierdzić zatem należy, iż powód realizuje te należności zgodnie z treścią umowy.

Należy powtórzyć, że pozwany nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych. Przedstawione w sprzeciwie zarzuty należy zatem uznać za gołosłowne twierdzenia, nieoparte jakimkolwiek materiałem dowodowym.

Zauważyć również należy, że wysokość zadłużenia została potwierdzona wyciągiem z ksiąg bankowych.

Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie z art.95 ust.1 prawa bankowego księgi rachunkowe banków i sporządzane na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.

Stosownie do ust. 1a tego przepisu, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w nim w postępowaniu cywilnym. W ocenie Sądu, powołany przez powoda dokument spełnia jednakże wymogi co najmniej dokumentu prywatnego - zawiera pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg bankowych, podpisaną przez pełnomocnika Ł. I., której pełnomocnictwa udzieliłi członkowie zarządu, a więc osoby upoważnione do wypowiedzania się w jego imieniu. Zdaniem Sądu, przy uwzględnieniu, że pozwany nie podważał wiarygodności ani rzetelności tego dokumentu, nie wykazał, że faktycznie spłacił kredyt w części pozostałej do spłaty po odliczeniu wpłaconych kwot ani, że ustalone przez Bank zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, wspomniany dowód jest wystarczający do wykazania istniejącego zadłużenia pozwanego.

W świetle powyższe dochodzone roszczenie, Sąd uznał za wykazane także co do wysokości. Z tych też względów, z mocy powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w punkcie 1-szym sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98 k.p.c. Pozwanego należało uznać za stronę przegrywającą proces, co skutkowało obowiązkiem zwrotu przez niego, poniesionych przez powoda kosztów procesu, w wysokości wnioskowanej tj.1.317,98 złotych (punkt 2-gi sentencji wyroku).